

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Decembrie (Undrea)
nr. 10 (48 / 2020)

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Aproape, dar totuși departe

Citiți în pagina 1

Ce și cum putem dăru-i?

Citiți în pagina 4

Nașterea Domnului
(Crăciunul)

Citiți în pagina 14

2020 – 100 de ani de la
Tratatul de la Trianon

Citiți în pagina 8

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*rați enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiag
Îți da pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Aproape, dar totuși departe

Se făcea că era într-o sâmbătă seară. Clopotul bisericii ne vestește pregătirea pentru ziua Domnului încercând cu glasul său sobru parcă să acopere vacarmul orașului de la lăsatul serii. Slujba vecerniei încă nu a început. M-am ghemuit lângă Sfânta Masă încercând să-mi adun gândurile răvășite și să încerc să-i mulțumesc Domnului pentru purtarea de grijă ce a avut față de mine în săptămâna care tocmai s-a încheiat. Bineînțeles, nu era prima dată când făceam acest lucru, dar de data aceasta am simțit că cineva vorbea cu mine. Era acolo. Cuvintele mele sunt prea sărace să poată descrie sentimentul pe care l-am simțit în acele clipe.

Cu toate că îmi țineam atenția concentrată în partea cugetativă a inimii (părintele Cleopa spunea că locul spre care ar trebui să ne concentrăm rugăciunea, ar trebui să fie undeva în zona inimii, mai exact cam la două degete deasupra inimii), simțeam că Domnul Hristos mă privea altfel de cum eram obișnuit, era undeva mai sus, ascultând cugetul inimii mele. Atunci cred că am avut prima dată senzația că Domnul Hristos îmi ține capul în poala Sa și se apleacă peste mine spunându-mi că toată mărturisirea mea rămâne doar între noi. Era mai aproape de mine decât credeam. Nu știu cât au durat aceste clipe petrecute în intimitate cu Domnul, aveam senzația că nu mă pot opri din a-I mulțumi pentru fiecare lucru care îmi venea în minte. De multe ori, când ne rugăm, avem instinctul de a cere ceva, de a ruga să ne îndeplinească o dorință (sau mai multe) sau să ne ajute într-o problemă la care nu găsim rezolvare, dar în acele clipe mintea mea pur și simplu refuza să ceară ceva. Simțeam doar că este momentul să-I mulțumesc. Inima îmi bătea cu putere să spargă pieptul...

Părintele a dat binecuvântarea și slujba vecerniei a început. Priveam fumul lăsat de cadelniță în urma ei. Sunt lucruri pe care nu le-am observat până acum. Oare de ce? Răspunsul mi l-am dat singur: Cu toate că eram prezent fizic, gândul meu umbla prin locuri pustii... În fundal se auzea strana rostind rugăciunile începătoare. Icoana Maicii Domnului de pe tavanul Sfântului Altar mă privea cu dragoste parcă îndemnându-mă la rugăciune. Încă îl căutam pe Domnul...știind că este undeva

în apropiere. Încet, privirea îmi coboară și rămâne ațintită spre Sfântul Chivot. O ușoară înțepătură în zona superioară a inimii mă aduce la realitate. Îl căutam pe Domnul, iar El era lângă mine. Dar eu, unde eram?

Mă gândeam atunci la cât de frumos ne-a tâlcuit părintele Iulian pericopa evanghelică a umblării pe mare (potolirea furtunii) a Domnului Hristos, descrisă de către Sfântul apostol și evanghelist Matei în capitolul 14, versetele 22-34.

Asemeni Sfântului apostol Petru, sunt sigur că sunt mulți care vor să se întâlnească cu Domnul Hristos în viață (pe mare). Probabil că mulți dintre noi vrem să ne învingem îndoiala, dar tot „căutând” nu observăm că pășind pe marea învolburată, ajungem să deznădăjduim la cea mai mică adiere a vântului. Să luăm ca exemplu strigătul lui Petru: „Doamne, scapă-mă!” și să învățăm să trăim privind numai la Domnul Hristos. În perioada comunistă (dar, din păcate mulți dintre cei ce ne înconjoară au încă această mentalitate) se vehicula sloganul „Crede și nu cerceta”.

Păi, Domnul îi spune lui Petru (când acesta îi solicită să-l cheme la el prin cuvintele „Doamne, dacă ești Tu, poruncește să vin la Tine pe apă”): „Vino!”, adică „hai și te convinge”, nicidecum nu îi spune: crede doar și nu cerceta!

Sfântul apostol Pavel ne întărește convingerea că: „Credința este din auzire, iar auzirea, prin cuvântul lui Hristos.” (Romani 10,17). Dacă dăm crezare acestor cuvinte, atunci credința adevărată se înfiripă prin simțul auzului, dar întipărirea în sufletele noastre se poate face doar prin venirea la Sfânta Biserică și prin participarea noastră directă (nu online) la Sfânta Liturghie (și nu numai) și se consolidează prin exersarea rugăciunii și prin punerea în practică și trăirea învățăturilor Evangheliei în viața de zi cu zi. Dacă atunci când simțim că Domnul Hristos nu este alături de noi, încercăm să mascăm această lipsă cu lozinca „Crede și nu cerceta”, cât de bine putem spune că ÎL cunoaștem? Sau, dacă ne adaptăm „credința” în funcție de dorințe sau de poftele trupului, cât de statornici suntem în viața de zi cu zi?

Cred că schimbarea noastră depinde de dorința sinceră a fiecăruia de a încerca să fim aproape de El. Atunci, la predica umblării pe mare, părintele Iulian ne explica faptul că apropierea fizică de cele sfinte este bună fără îndoială și ne ajută să ne consolidăm credința, dar cu toate acestea nu este și suficientă. Poate ar trebui să înțelegem că doar atingerea de sfintele moaște, sărutarea icoanelor sau venirea în zi de sărbătoare la sfânta biserică nu sunt tocmai suficiente pentru mântuirea sufletului.

Acum îmi pun întrebarea: Câți oare dintre cei care intră în sfânta biserică (în corabie) pentru a fi aproape de Mântuitor au și curajul de a merge către El, au încrederea asemenea lui Petru de a se lăsa în voia Lui, indiferent de situație și

indiferent dacă voia Domnului nu coincide cu voința proprie? Și aș continua cu întrebarea: „Oare, mai avem voință?”. Că de îndrăzneală nici nu se pune problema!

Pr. Dorin Picioruș ne spune că: „Domnul ne propune altceva, mult mai profund și realist: îndrăzneala credinței. Ne propune să mergem mai departe, chiar dacă ni se pare imposibil acest lucru, chiar dacă toate lucrurile ne stau împotriva, chiar dacă, în mod aparent, nu mai avem putere să luptăm pentru viață și aspirațiile noastre. Și, când ne luăm îndrăzneala de a ne lăsa în mâna lui Dumnezeu, se produce o mare schimbare în lăuntrul nostru: simțim că nimic nu ne mai atinge, chiar dacă greutățile, în primă fază, sunt tot la fel de mari.”.

Numai vremea petrecută în biserică, în rugăciune, în citirea cărților sfinte și în fapte bune este de preț înaintea lui Dumnezeu și pentru mântuirea sufletului nostru. Trebuie să conștientizăm că tot timpul pe care îl acordăm nevoilor noastre pământești rămâne aici. Știm că toate le vom îngropa aici, odată cu acest trup stricăcios. Câte gânduri pe care aș vrea să le împărtășesc cu voi îmi vin în minte acum! Nici nu am observat că slujba se apropie de sfârșit. Părintele iese între ușile împărătești și face otpustul vecerniei. Peste câteva momente se aude din Sfântul Altar „Pentru rugăciunile sfinților părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase...”. Da. Slujba s-a încheiat.

Acum nu vreau să pun concluzii. Pe drumul către casă, caut să-mi readuc în minte toate momentele vecerniei. Păcat că nu realizăm că fiecare slujbă are o frumusețe aparte, chiar dacă, aparent, sunt asemănătoare, iar dacă vom încerca să fim prezenți și cu duhul vom observa că Domnul Hristos are întotdeauna ceva de împărtășit cu noi. Iar dacă ni se pare că nu auzim cuvintele tainice pe care El ni le șoptește (și trebuie să recunoaștem acest fapt), ar trebui să conștientizăm că deși fizic suntem aproape, totuși, suntem departe...

Să ne ajute Domnul să pășim în Noul An cu bucurie și cu credință să-L rugăm să fie alături de noi în tot ceea ce va urma, spunând cu smerenie: Ajută-mă, Doamne. Vino Tu spre mine, că eu sunt departe!

Har și bucurie!

Eugen Antohi - Parohia Sf. Vasile Tătărăși

Ce și cum putem dăruii?

*I*n această frumoasă perioadă a lunii decembrie, m-am gândit la câte feluri de daruri există și în câte moduri le putem oferi. Cu mult timp în urmă, am realizat că nu se poate compara simpla bucurie a momentului când primești un dar cu marea bucurie a momentului când oferi și mi-am dat seama că putem să dăruim atât de mult, cu atât de puțin efort! De exemplu:

Putem dăruii un zâmbet, oricine l-ar primi cu drag! Și cred că în cele mai multe dintre cazuri vom primi unul înapoi. Dale Carnegie scria: „Dacă în drumul tău întâlnești un om prea obosit ca să-ți poată dăruii un surâs, lasă-i-l pe al tău.”.

Putem dăruii o îmbrățișare unei persoane dragi, fie că ne este rudă, prieten sau coleg. Cu toții știm că aceasta nu doar întărește legătura dintre persoane, dar are și un puternic efect terapeutic, reglând bătăile inimii, eliminând stresul și oferind încredere în sine și în ceilalți. De asemenea, „Se spune că o îmbrățișare călduroasă, îți prelungește viața cu o zi!” (Paolo Coelho).

Putem dăruii un sfat prietenesc sau o vorbă bună, disponibilitate, sinceritate spunând adevărul cuiva, arătând că ne pasă de ceilalți. De multe ori, în această lună, ne agităm să ne finalizăm proiectele, facem cumpărături și curățenie în casă, acordând mai puțină atenție familiei și prietenilor care au nevoie de prezența noastră. Oferindu-le puțină căldură, aceștia nu se vor mai simți singuri, iar noi vom prinde puteri pentru a realiza tot ceea ce ne-am propus!

Putem dăruii iertare, cu atât mai mult acum, în timpul acestui sfânt post, când Dumnezeu se bucură că ne vede împăcați cu semenii noștri și El Însuși ne oferă iertarea Sa în momentul Sfintei Împărtășanii. Să nu uităm nici faptul că în rugăciunea „Tatăl nostru”, zilnic cerem „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri.”.

Putem dăruii, de asemenea, o mână de ajutor unui vecin sau unui străin în vârstă, să-i ducem o sacoșă până acasă, să ne oferim să-i facem cumpărăturile, să-l ajutăm la curățenie, să-i ducem un pliculeț cu anafură, dacă acesta nu are posibilitatea de

a ajunge la biserică etc. Un citat celebru al lui Richard Wurmbrand spune „Ajută pe oricine, dă-i oricui vine să ceară de la tine, chiar dacă nu-l poți ajuta decât cu puțin.”. Astfel, acea persoană ne va păstra mereu în suflet și nu ne va uita niciodată bunătața.

Putem dărui un bănuț, o pâine sau o mâncare caldă unui om sărman pe care-l vedem cerând, amintindu-ne de săracul Lazăr, pe care bogatul cel nemilostiv îl ocolea, doar căinii lingându-i bubele. Acesta a ajuns în sânul lui Avraam, bucurându-se de ocrotirea lui Dumnezeu și de frumusețea raiului, de care și noi ne-am putea învrednici având milă față de fiecare Lazăr care ne iese în cale.

Putem dărui un cadou unui copil necunoscut, prin intermediul asociațiilor care se ocupă de ajutorarea acestora. Suntem poate prea maturi ca să mai credem în existența lui Moș Crăciun, dar nu putem uita entuziasmul cu care îl așteptam când eram mici și speranța pe care o aveam că ne va aduce ceea ce ne doream. O pereche de ghete, o jucărie nouă și ceva dulce pot aduce în sufletul unui băiețel sau al unei fetițe atât de multă bucurie! Iar în ziua de azi să oferim un dar anonim unui copil este atât de ușor!

Putem dărui, desigur, un obiect concret, cum ar fi o carte potrivită, deoarece „cărțile sunt felul oamenilor de a avea aripi ca îngerii” (Andrei Pleșu). Fie că alegem o cărticică cu povești sau pilde pentru copii, fie că alegem un roman sau o carte cu învățături duhovnicești pentru cineva care dorește să urmeze calea credinței, cuvântul scris este întotdeauna înălțător și călăuzitor pentru cel care îl primește și îl citește cu drag.

Putem dărui, că tot am amintit despre cuvântul scris, chiar și dedicând un scurt articol cititorilor dragi ai revistei noastre parohiale! Ne este teamă să ne exprimăm părerile și sentimentele cu privire la anumite teme, cu atât mai mult în ceea ce privește credința în Dumnezeu, dar nu este greșit să încercăm. Odată ce ne propunem să scriem câteva rânduri cu folos duhovnicesc, Dumnezeu ne ajută să o facem spre binele celor care vor citi, spre îndreptarea și tămăduirea sufletului lor. Dacă nu știm de unde să începem, să avem curaj și să fim liniștiți, deoarece „Când ideile dau greș, ne vin în ajutor cuvintele.” (Goethe).

Putem dărui atâtor oameni o rugăciune făcută în taină! Ne putem ruga pentru cei dragi ai noștri, pentru familie, prieteni, colegi, vecini, cunoștințe, pentru părintele duhovnic, medici, profesori, conducătorii țării, preoți, maici sau călugări. Le putem dori ca Dumnezeu să-i ocrotească și să-i binecuvânteze cu sănătate, pace sufletească, înțelegere cu semenii, înțelepciune, putere și dragoste. Căci Sf. Cuvios

Paisie Aghioritul ne învâța că „Rugăciunea pentru aproapele aduce har și celui ce se roagă, și celui pentru care se roagă.”.

Putem dăruii cinstire unui Sfânt drag, citind un acatist, închinându-ne spre icoana sa sau mulțumindu-i pentru ajutorul ce ni l-a oferit! Sfinții Părinți ne îndeamnă să ni-i facem prieteni pe Sfinții noștri și să le vorbim mereu, nu doar în zilele de prăznuire. Aceștia s-au jertfit pentru a mărturisi credința în Dumnezeu, iar noi, ca să ne putem asemăna cu ei, trebuie să le cunoaștem viața și să le urmăm exemplul.

Putem dăruii dragostea noastră Mântuitorului, sărbătorind Nașterea Lui, pregătindu-ne sufletul, cântând cu veselie colinde și transmițând credința noastră mai departe. Totodată, dăruind, împlinim cele mai importante porunci lăsate de Dumnezeu: ne arătăm iubirea față de Dumnezeu, iubirea față de aproapele și iubirea față de noi înșine, în scopul mântuirii sufletului nostru.

Părintele Nicolae Steinhardt a scris bine-cunoscuta carte intitulată „Dăruind vei dobândi”. Dar...ce dobândim? Ce primim în schimb pentru toate cele pe care le dăruim? Îl primim pe Darul numit Iisus Hristos, pruncul care se naște an de an în iesle în aceeași frumoasă zi de 25 decembrie! O, ce veste minunată!

În plus, Îl primim în casele noastre, prin primirea preotului și a colindătorilor care vestesc Nașterea Domnului, în trupul nostru, prin împărtășirea în fiecare post al Crăciunului cu Sfintele Taine, dar și în sufletul nostru, umplându-l cu bucuria sărbătorii!

Bunul Dumnezeu să ne umple de Darul Său!

Ioana Sanciu, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Strofe pentru suflet

În postul Sfântului Crăciun

În postul Sfântului Crăciun
Voi știți ce-aș vrea să vă propun?
Să ne-mpăcăm cu Dumnezeu,
Cum a făcut acel Zaheu.

Și dacă am nedreptățit,
Să-ntoarcem totul împătrit,
Apoi să plângem la Hristos,
Udând covorul de pe jos

Precum femeia cea cu mir,
Încovoiați sub patrafir.
Să zicem: „Doamne, nu mai fac
Acele lucruri ce nu-Ți plac

Și o să-ncerc să nu mai zic
De rău de alții chiar nimic,
Ba nici urât n-o să gândesc,
Ci cum vrei Tu o să trăiesc”!

Apoi, de patimi dezlegați
Și de păcat fiind iertați,
Să mergem să ne-mpărtășim
Și Betleem să devenim!

Căci iată, Bunul Dumnezeu,
Așa cum face El mereu,
Va coborî din nou din cer
În doină blândă de oier

Și iarăși îngeri vor veni
Și Nașterea I-o vor vesti

Păstorilor înmărmuriți,
De slava Cerului uimiți.

Iar craii de la Răsărit
Ajunși la staul în sfârșit
După călătoria grea,
Conduși de minunata stea,

Vor adora Pruncuțul Sfânt,
Punându-și frunțile-n pământ
Și daruri iar I-or dăru,
Și Pruncul iar va gănguri.

În Postul Sfântului Crăciun,
Voi știți ce-aș vrea să vă propun?
Un dram de omenie-n plus,
Că-i postul Pruncului Iisus!

Preot Sorin Croitoru

2020 – 100 de ani de la Tratatul de la Trianon

*S*atorită eroismului și imenselor jertfe din Primul Război Mondial, românii au reușit de-a lungul memorabilului an 1918 să-și împlinescă cel mai drag vis: România Mare.

Dar procesul de recunoaștere a acestei mărețe înfăptuiri avea să se realizeze în decursul următorilor ani, 1919-1920, prin îndelungatele lucrări ale Conferinței de Pace de la Paris. Aceasta a fost dominată, desigur, de marile puteri învingătoare în marea conflagrație și dornice să-și împlinescă propriile revendicări. Totuși, ele au fost nevoite să respecte noile realități privitoare la formarea unor noi state europene independente sau la desăvârșirea unității statale a altora.

Pe baza cadrului general constituit prin Tratatul de la Versailles (28 iunie 1919), se vor încheia ulterior mai multe tratate speciale privind interesele românești.

Dezideratele României față de înaltul forum de pace de la Paris fuseseră expuse în detaliu de către Ion I. C. Brătianu, prim-ministrul țării de la acea vreme, în ședința plenară din 1 februarie 1919. Acesta cerea cu fermitate acordarea pentru România a statutului de aliat, tocmai în temeiul sacrificiului și al grelelor jertfe din timpul războiului, dar și al tratatului încheiat cu puterile aliate înainte de intrarea în război (august 1916).

Însă, abia după îndelungi și complicate discuții, aliații au cedat, iar reprezentanții României au semnat Tratatul de la Saint-Germain (10 decembrie 1919), prin care

era recunoscută hotărârea Adunării Naționale de la Cernăuți (din 15/28 noiembrie 1918) de unire a Bucovinei cu patria-mamă. Tratatul cu Bulgaria a fost semnat la Neuilly, dar hotărârea cu această țară vecină rămânea cel fixat încă din 1913.

Dar cea mai îndelungată și laborioasă activitate a experților români a fost cea depusă pentru încheierea tratatului cu Ungaria. Acest tratat, cunoscut ca TRATATUL DE LA TRIANON, s-a încheiat între Puterile Aliate învingătoare în Primul Război Mondial și Ungaria, ca stat succesori al Imperiului Austro-Ungar, învins în acest război. El a fost semnat la 4 iunie 1920, în Palatul Mare Trianon de la Versailles, de către 16 state, inclusiv ROMÂNIA, pe de o parte și UNGARIA, de cealaltă parte. Tratatul stabilește frontierele noului stat, Ungaria, cu vecinii săi: Austria, Regatul Sârbilor-Croaților-Slovenilor (Yugoslavia de mai târziu), România și Cehoslovacia.

Divizat în 4 părți, celebrul tratat descrie, în secțiunea a doua a articolului 27, frontiera dintre România și Ungaria (urmând traseul actualei frontiere) și consfințește totodată includerea Transilvaniei și părții de Răsărit a Banatului în cadrul României. El a fost semnat de către Franța, Marea Britanie, Italia, Statele Unite ale Americii, Japonia, România, Regatul Sârbilor-Croaților-Slovenilor și încă alte 9 state, pe de o parte și Ungaria, pe de altă parte. Reprezentanții României, semnatori ai acestui atât de important tratat, au fost dr. Ion Cantacuzino, ministru de stat și Nicolae Titulescu, fost ministru de externe. El a fost ratificat în mai, respectiv iunie 1921 de către Marea Britanie și Franța.

În deceniile următoare, Regatul Ungariei a urmărit cu multă perseverență revizuirea, fie și parțială, a Tratatului de la Trianon, aliindu-se în acest scop cu marile state revizioniste, Germania și Italia. De altfel, accentele revizioniste ale politicii statului maghiar se simt chiar și în prezent, după cum bine știm.

Deși CENTENARUL semnării Tratatului de la Trianon s-a împlinit în iunie a.c., dedic acest modest material zilei de 1 Decembrie – Ziua Națională a Românilor de acasă și de pretutindeni, cu gândul la „fericiții într-o adormire eroi, ostași și luptători români din toate timpurile și din toate locurile...”.

Aglaia Buduroi, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Bibliografie:

Giurescu, Dinu – „Istoria ilustrată a românilor”, Editura Sport-Turism, București, 1981
Oane, Sorin; Ochescu, Maria – „Istorie, manual pentru clasa a VIII-a”, Editura Humanitas Educațional, București, 2000

Buduroi, Aglaia – „Istoria românilor, auxiliar pentru elevi și cadre didactice”, Editura Euristica, Iași, 2002.

Grădina sufletului

Un creștin l-a întrebat pe duhovnicul său:

- Părinte, aș vrea să fiu un bun creștin, să am o viață fără păcate. Ce trebuie să fac mai întâi, ce este cel mai important?

- O, fiule, totul este important. Ia spune-mi, dacă ai o grădină în care plantezi tot felul de flori frumoase, aștepți să crească? Așa, fără să faci nimic, or să răsară ele?

- Nu, părinte, trebuie să le ud.

- Dar dacă le uzi și atât, vor crește ele mari și frumoase?

- Nu, părinte, trebuie și să muncesc, să am grijă de ele, să nu fie distruse de buruieni.

- Dar dacă le dai toate acestea și nu vor avea lumină, pot ele să crească?

- În niciun caz, părinte, atunci toată munca mea nu-și are rostul, florile nu vor crește niciodată.

- Acum ai înțeles, fiule? Sufletul nostru este asemenea unei grădini, în care sunt semănate cele mai frumoase flori: dragostea, credința, bunătatea, cumpătarea, omenia. Noi, însă, trebuie să avem grijă de această grădină din sufletul nostru, ca tot ce este acolo să înflorească. Doar astfel, sufletul omului se umple de frumusețe.

Ce trebuie să facem pentru toate acestea? Să avem grijă ca buruienile păcatelor să nu prindă rădăcini în suflet, să veghem mereu ca răul să nu se cuibărească în noi, fiindcă, odată intrat, este foarte greu să-l mai scoți. Și ce mai trebuie să facem pentru grădina sufletului? Să o udăm mereu cu apa dătătoare de viață, care este rugăciunea.

Dar ele tot n-ar crește, dacă nu le-ar încălzi pe toate lumina binefăcătoare a dragostei dumnezeiești. Și unde ar putea găsi sufletele noastre mai multă căldură și lumină dumnezeiască, dacă nu în Biserică?

E, poți tu să-mi spui, fiule, ce este mai important? Toate sunt importante. Fii mereu atent la sufletul tău, ai grijă de el, fiindcă atunci și Dumnezeu te va ajuta.

Doar așa, prin munca noastră și cu ajutorul Domnului, florile minunate din sufletele noastre, adică dragostea, credința și toate lucrurile bune pe care Dumnezeu ni le-a dăruit, vor crește nestingerite, iar viața ni se va umple de fericire.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Dacă vezi că ai pace netulburată, ai grijă că nu ești pe calea cea bună!

Odată, m-am gândit și eu că Sfinții Părinți, când au primit în dar harul, l-au păstrat întreaga viață. Însă, aici se spune să nu nădăjduim la aceasta. Domnul dă fiecărui credincios râvnitor harul în dar, însă cere sufletului să lepede conștient, în mod absolut, răul și să se întoarcă cu totul spre bine – înspre Domnul. Să lepede răul în chip conștient!

Răul trebuie biruit cu pace și liniște, cu gânduri liniștite și pașnice. De aceea ni se și întâmplă multe necazuri și suferințe de-a lungul vieții. Sfinții Părinți spun că, dacă nu ne smerim singuri, Domnul nu va conțeni să ne smerească.

Adeseori va da peste noi un necaz care ne aduce multe dureri – până ce nu vom învăța să-l biruim prin pace și liniște și să nu îi dăm însemnătate. De aceea, cei ce-L iubesc pe Domnul trec prin multe greutăți. Mai mult, și cei mai apropiați ai noștri se întâmplă câteodată să ne disprețuiască, să ne respingă. Trebuie să-i înțelegem cu pace și deplină înțelegere, să nu-i osândim niciodată!

Pentru că noi toți suntem aici în luptă, toți acești semeni ai noștri, de un sânge cu noi, apropiați și îndepărtați, toți suntem în aceeași luptă! Să înțelegem că, atunci când și noi am fost în situația lor, poate că am fost mai răi în purtarea noastră (decât sunt ei față de semeni), de aceea trebuie să ne smerim.

După aceasta vom ști cât de mult ne iubește Domnul: dacă El ne dă încercări grele și avem multe necazuri în viață! Sfinții Părinți spun: „Dacă vezi că ai pace netulburată, ai grijă că nu ești pe calea cea bună!”. Îi faci, așadar, cumva vrăjmașului pe voie; el nu se atinge de tine pentru că te are în puterea sa. De petreci bine și n-ai multe ispite, înseamnă că el te ține, iar tu nici nu înțelegi că ești în puterea lui.

Starețul Tadei de la Mănăstirea Vitovnița – „Pace și bucurie în Duhul Sfânt”

Credința pentru copiii de toate vârstele

Povestea creionului

Copilul își privea bunicul scriind o scrisoare. La un moment dat întrebă:

- Scrii o poveste care ni s-a întâmplat nouă?
Sau poate o poveste despre mine?

Bunicul se opri din scris, zâmbi și-i spuse nepotului:

- E adevărat, scriu despre tine. Dar mai important decât cuvintele este creionul cu care scriu. Mi-ar plăcea să fii ca el, când vei fi mare.

Copilul privi creionul intrigat, fiindcă nu văzuse nimic special la el.

- Dar e la fel ca toate creioanele pe care le-am văzut în viața mea!

- Totul depinde de felul cum privești lucrurile. Există cinci calități pe care, dacă reușim să le menținem, vom trăi întotdeauna în bună pace cu lumea.

Prima calitate: poți să faci lucruri mari, dar să nu uiți niciodată că există o Mână care ne conduce pașii. Pe această Mână o numim Dumnezeu și El ne conduce totdeauna conform dorinței Lui.

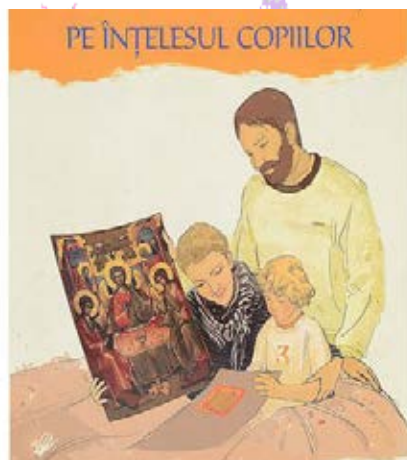
A doua calitate: din când în când trebuie să mă opresc din scris și să folosesc ascuțitoarea.

Asta înseamnă un pic de suferință pentru creion, dar până la urmă va fi mai ascuțit. Deci, să știi să suporti unele dureri pentru că ele te vor face mai bun.

A treia calitate: creionul ne dă voie să folosim radiera pentru a șterge ceea ce era greșit. Trebuie să înțelegi că a corecta un lucru nu înseamnă neapărat ceva rău, ceea ce este neapărat e necesitatea de a ne menține pe drumul drept.

A patra calitate: la creion nu este important lemnul sau forma lui exterioară, ci mina de grafit din interior. Tot așa, îngrijește-te de ceea ce se întâmplă înlăuntrul tău.

Și în sfârșit, a cincea calitate a creionului: lasă întotdeauna o urmă.

Tot așa, să știi, că tot ce faci în viață va lăsa urme, astfel că trebuie să încerci să fii conștient de fiecare faptă a ta.

Autor: Paulo Coelho

Călugărul care evita să calce furnica

Părinții de la Sihăstria povestesc că la Mănăstirea Secu trăia un părinte cu viața curată, hărăuit de Dumnezeu, unul dintre numeroșii călugări care s-au nevoit în aceste locuri. Acesta își ducea viața sa duhovnicească în mare pioșenie, iar darurile sale aduse lui Dumnezeu nu erau la prima vedere prea însemnate. El căuta îndeosebi să cultive în tinerii monahi și învățăcei răbdarea și le explica adeseori că treptele inițierii în dobândirea acestei virtuți sunt: răbdărică, răbdare și răbdăroi.

Acesta mai avea darul privegherii și nu se odihnea niciodată pe pat, ci dormea pe un scaun mic. Dar cel mai tare se minunau cei din jurul său că atunci când ajunsese mai spre bătrânețe, pe când mergea pe o cărare sau pe un drum, stătea mai tot timpul cu privirea ațintită în jos. El nu le spunea tuturor motivul, doar câțiva știau că având încă o privire ageră putea să vadă chiar și o furnică și se uita în jos ca să evite să o calce. Gândea desigur că și furnica este făptură de la Dumnezeu și ar fi făcut mare păcat dacă ar fi omorât-o.

Povestire inclusă în cartea „Nestemate duhovnicești”, vol. I, Editura Cristimpuri, 2010

Nașterea Domnului (Crăciunul)

Sărbătoarea Nașterii Domnului (numită în popor Crăciunul), sărbătorită în fiecare an la 25 decembrie, ne aduce vestea venirii în lume a Fiului lui Dumnezeu făcut om, pentru mântuirea noastră. Nașterea Mântuitorului a avut loc la nouă luni după Întruparea Sa de la Duhul Sfânt, la Buna-Vestire, când Dumnezeu a trimis pe Arhanghelul Gavriil să vestească Fecioarei Maria: „Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine!”.

Și, primind ea graiul îngeresc și zicând: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!”, îndată S-a zămislit Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, în preacuratul ei pântec. Și, după nouă luni, s-a dat poruncă de către Cezarul August să se înscrie toată lumea. Iar Iosif, logodnicul și păzitorul Născătoarei de Dumnezeu, s-a suit la Betleem împreună cu ea, ca să se înscrie.

Și, de vreme ce Fecioara urma să nască, neaflând loc de găzduire din pricina mulțimii oamenilor, a intrat într-o peșteră săracă, ce era și loc de adăpostire turmelor și acolo L-a născut fără stricăciune și fără durere pe Domnul nostru Iisus Hristos, L-a înfășat ca pe un Prunc și L-a pus în ieslea dobitoacelor pe El, Ziditorul tuturor, Cel ce a venit să ne mântuiască pe toți de patimile cele dobitocești.

Astfel, s-a împlinit prorocia rostită de Miheia, cu peste 400 de ani mai înainte de venirea lui Hristos în lume: „Și tu, Betleeme, pământul lui Iuda, nicidecum nu ești mai mic între căpeteniile lui Iuda, că din tine va ieși Conducătorul, Care va paște pe poporul Meu Israel” (Matei 2, 6; Miheia 5, 1).

Acestui Prunc au venit să I se închine păstorii vestiți de îngeri, apoi și magii de la Răsărit, aducându-I daruri, ca unui Om și Dumnezeu. Despre acești magi, Scriptura și Tradiția ne spun că se afla, pe vremea lui Moise, în pământul perșilor, un vrăjitor numit Valaam, care a prezis multe și a spus și acestea: „O stea răsare din Iacov; un toiag se ridică din Israel și va lovi pe căpeteniile Moabului și pe toți fiii lui Set îi va zdrobi” (Numerii 24, 17).

Profeția aceasta a fost lăsată moștenire celorlalți prezicători, iar ei au făcut-o cunoscută și înțelepților și împăraților din Răsărit. Și așa a ajuns prezicerea și la acești trei magi care se uitau pe cer să vadă o astfel de stea. Ei, ca oameni învățați și astronomi, când au văzut pe cer că o stea nu merge precum celelalte stele, de la răsărit la apus, ci de la miazăzi la miazănoapte, au cunoscut că această stea arată nașterea unui mare împărat.

Și au mers după stea până la Ierusalim și au întrebat: „«Unde este Împăratul iudeilor, Cel ce S-a născut? Că am văzut la răsărit steaua Lui și am venit să ne închinăm Lui». Și, auzind, împăratul Irod s-a tulburat și, chemând în ascuns pe magi, le-a spus: «Duceți-vă și cercetați cu de-amănuntul despre Prunc; dacă Îl veți găsi, vestiți-mă, ca să mă duc și eu să mă închin Lui»” (Matei 2, 1-3, 7-8).

Dar Irod spunea aceasta ca să afle unde este Pruncul și să-L omoare. Și au plecat magii de la Irod, iar steaua minunată pe care o văzuseră în răsărit mergea înaintea lor și a coborât și a stat deasupra locului unde era Pruncul. Și, intrând, au găsit pe Hristos Domnul. Au căzut în genunchi, I s-au închinat și i-au adus daruri: aur, smirnă și tămâie. La porunca îngerului, nu s-au mai dus la Irod, ci s-au întors în țara lor pe altă cale. Irod, văzând că magii nu l-au ascultat, s-a mâniat foarte tare și a trimis oștile lui ca să omoare pe copiii din Betleem de la doi ani în jos.

Pentru aceasta a fost trimis înger de la Dumnezeu și a spus lui Iosif: „Scoală-te, ia Pruncul și pe Mama Lui și fugi în Egipt (...), fiindcă Irod va căuta Pruncul ca să-L ucidă”. Și Iosif a făcut așa. A luat pe Pruncul Iisus și pe Maica Domnului și s-au dus în Egipt (Matei 2, 13-14).

Și așa, în tirania lui, Irod, vrând să-L găsească și să-L omoare pe Pruncul Iisus, s-a făcut ucigașul a paisprezece mii de prunci nevinovați, pe care Biserica îi pomenește ca pe cei dintâi mucenici, pe 29 decembrie.

Pruncul Iisus însă a fost păzit în Egipt până la moartea lui Irod, apoi, prin îndemn de la înger, Iosif s-a întors în pământul lui Israel, dar a mers să locuiască în Nazaret.

Acestui Prunc venit spre mântuirea noastră, lui Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul, să ne închinăm și noi și să-I aducem ca dar viața noastră trăită după sfintele Lui porunci!

Sursa: www.basilica.ro

Calendar creștin ortodox - Decembrie 2020

- 1 M Sf. Prooroc Naum; Cuv. Filaret Milostivul (Ziua Națională a României)
- 2 M Sf. Prooroc Avacum; Sf. Mc. Miropa; Sf. Solomon, Arhiep. Efesului
- 3 J †) Sf. Cuv. Gheorghe de la Cernica; Sf. Prooroc Sofronie; Sf. Mc. Teodor, Arhiep. Alexandriei
- 4 V † Sf. M. Mc. Varvara; Cuv. Ioan Damaschin
- 5 S † Cuv. Sava cel Sfințit; Sf. Mc. Anastasie; Cuv. Nectarie
- 6 D †) Sf. Ier. Nicolae, Arhiep. Mirelor Lichiei

Duminica a XXVII-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove); Ap. Efeseni VI, 10-17; Ap. Evrei XIII, 17-21; Ev. Luca XIII, 10-17, Ev. Luca VI, 17-23; glas 1, voscr. 4

- 7 L †) Sf. Mc. Filofeia de la Curtea de Argeș; Sf. Ambrozie, Ep. Mediolanului
- 8 M Cuv. Patapie și Sofronie; Sf. Ap. Tihic, Cezar și Onisifor
- 9 M Zămislirea Sf. Fecioare Maria de către Sf. Ana; Sf. Prooroicița Ana
- 10 J Sf. Mc. Mina, Ermoghen și Evgraf
- 11 V Cuv. Daniil Stâlpnicul și Luca cel Nou; Sf. Mc. Varsava
- 12 S †) Sf. Ier. Spiridon, Ep. Trimitundeii; Sf. Mc. Sinet; Sf. Sfințit Mc. Alexandru
- 13 D †) Sf. Ier. Dosoftei, Mitr. Moldovei; † Sf. M. Mc. Evstratie, Auxenție, Evghenie, Mardarie și Orest; Sf. Mc. Lucia fecioara

Duminica a XXVIII-a după Rusalii (a Sf. Strămoși; Pilda celor poftiți la cină); Ap. Coloseni I, 12- 18; Coloseni III, 4-11; Ev. Luca XIV, 16-24; glas 2, voscr. 5

- 14 L Sf. Mc. Tirs, Calinic, Filimon, Arian și Apolonie
- 15 M † Sf. Sfințit Mc. Elefterie; Sf. Mc. Antia și Suzana
- 16 M Sf. Prooroc Agheu; Sf. Mc. Marin; Sf. Împărăteasă Teofana
- 17 J Sf. Prooroc Daniel și Sf. 3 tineri: Anania, Azaria și Misail
- 18 V †) Cuv. Daniil Sihastrul; Sf. Mc. Sebastian și Zoe; Sf. Ier. Modest
- 19 S Sf. Mc. Bonifatie; Sf. Ier. Grichtentie; Sf. Mc. Trifon; Cuv. Aglaia
- 20 D **Înainteprăznuirea Nașterii Domnului; Sf. Sfințit Mc. Ignatie Teoforul**

Duminica dinaintea Nașterii Domnului (a Sf. Părinți după trup ai Domnului; Genealogia Mântuitorului); Ap. Evrei XI, 9-10; 32-40; Ev. Matei I, 1-25; glas 3, voscr. 6

- 21 L Sf. Mc. Iuliana; Sf. Mc. Temistocle
- 22 M †) Sf. Ier. Petru Movilă, Mitr. Kievului; Sf. M. Mc. Anastasia
- 23 M Sf. 10 Mc. din Creta; Sf. Pavel, Arhiep. Neocezareei; Cuv. Naum
- 24 J Sf. Cuv. Mc. Eugenia (Ajunul Crăciunului)
- 25 V (†) **Nașterea Domnului (Crăciunul)**
- 26 S **A doua zi de Crăciun; (†) Soborul Maicii Domnului; †) Cuv. Nicodim de la Tismana**
- 27 D **A treia zi de Crăciun; †) Sf. Ap. Întâiul Mc. și Arhid. Ștefan**

Duminica după Nașterea Domnului (Fuga în Egipt); Ap. Galateni I, 11-19; Ev. Matei II, 13-23; glas 4, voscr. 7

- 28 L Sf. 20.000 de Mc. arși în Nicomidia (Sâmbăta după Nașterea Domnului)
- 29 M Sf. 14.000 de prunci uciși din porunca lui Irod; Cuv. Marcel
- 30 M Sf. Mc. Anisia; Cuv. Teodora din Cezareea; Cuv. Leon
- 31 J Cuv. Melania Romana; Sf. Mc. Hermes (Odovania Praznicului Nașterii Domnului)

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

Pag.

Aproape, dar totuși departe	1
Ce și cum putem dăruți?	4
Strofe pentru suflet	7
2020 – 100 de ani de la Tratatul de la Trianon	8
Grădina sufletului	10
Dacă vezi că ai pace netulburată, ai grijă că nu ești pe calea cea bună! ..	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Nașterea Domnului (Crăciunul)	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

ec. Sorin Pavel

jr. Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424